

Kridtstregen!

af Morten Boutrup

”Hej Poul, det var tæskehyggeligt, du kunne komme i aften. Det er snart ved at være svært at finde en ledig aften.”

Jeg tog imod Poul i døren til vores hus i Storegade. Vi havde ikke set meget til hinanden i den senere tid, fordi Poul og Sanne havde fået en lille, og jeg havde mine problemer med Britta, som jeg af en eller anden grund ikke ønskede at dele med andre end mig selv. Men vi havde endelig fundet en aften, hvor vi kunne genskabe noget af den gamle stemning. Den stemning vi begge elskede, og hvor vi kunne udveksle ideer og skøre tanker og ikke tænke på dagligdagen og alt den ballade.

„Kors hvor jeg også trænger til at komme hjemmefra. Jeg er ’kraft æde mig’ træt af bleer, småfede fruentimmere og snakken om amning og svigermødre. Jeg vil ikke høre ordet ’børn’ i aften. Jeg vil drikke mig halvskæv, høre noget fed musik og svømme hen i totalt afsporede ideer om hvad man kunne, hvis man turde det hele.”

Jeg kunne mærke at Poul var i det humør, hvor alle ideerne skulle vendes og hvor der ingen begrænsninger var. Det var styrken ved både Poul og jeg, vi udviklede altid ideer uafhængigt af, om de var realisable eller ej.

Britta var i byen med en veninde. Jeg gad ikke ha', at hun var tilstede, når Poul var her. Hun havde en tendens til at fylde

aftenen med alt mulig unødvendigt kvindesludder, når han var til stede.

Det ødelagde som regel vores gode aftener, når hun og Poul var der samtidigt.

Jeg havde tilrettet en lækker middag til os. Der var både løjrom på toast, fasaner i fløde og lidt ost til sidst. Hertil en god italiensk Amarone. Men det var som regel ikke maden der gjorde aftenen super. Det var den gode rødvin koblet med vores ubegrænsede tankevirkosomhed. Efter middagen snakkede vi lidt om vores arbejde. Poul spurgte mig hvordan det gik i firmaet.

„Det går OK, men markedet er lidt trængt for tiden. Vi skal kæmpe for alle ordrerne i de evindelige udbudssager. Selv små sager til under hundrede-k sættes i udbud, og vi er mange om at byde. Vi vinder cirka tredive procent, men bruger salgsressourcer til hundrede procent - bad deal."

„Siden jeg er blevet salgschef, har det kun givet mig ekstra arbejde. Jeg er faktisk væk halvtreds til tres timer om ugen, og det huer ikke Britta. Hun mener, jeg er et fjols. Hun har ikke forståelse for, at grunden til at hun har råd til at voldtage Dankortet i Magasin er, at jeg knokler for at få solgt en helvedes masse kontormøbler og andet skrammel."

Poul fortalte også om sit arbejde som fotograf. Han var træt af det. Det gav ikke penge nok til hans og Sannes privatforbrug, så de måtte hvert halve år i banken for at få saneret kassekrediten.

„Hun lever som om jeg tjener en million, og det gør jeg altså ikke. Og hun bliver pissetosset, hvis jeg siger det til hende. „Vi bruger fandeme begge lige mange penge, men da det er mig, der

gør de daglige indkøb, så er det selvfølgelig også mig der trækker mest på kontoen" er en af hendes standardkommentarer.

"Du kan bare sælge din bil er en anden af hendes sædvanlige kommentarer. Men jeg er jo dybt afhængig af den i mit arbejde - tænk dig en fotograf uden bil!!!"

„Teoretisk kunne du vel godt klare dig med en mindre." Jeg tænkte på Pouls Golf GTI.

„Hvad fanden, falder du mig i ryggen?" Poul kiggede på mig med sit sædvanlige skælmske blik.

„Ok- du har ret, men den kører sindssygt godt, og jeg synes faktisk, den er tjekket, og så er det den eneste luksus, jeg har."

„Ja-ja, jeg skal nok lade være med at støtte Sanne, når hun er i nærheden", svarede jeg.

„Tak - og lad os så snakke om noget andet. Det kunne for eksempel være noget om, hvordan vi kommer i gang med at tjene en helvedes masse penge uden den store indsats."

Poul og jeg fik derefter vendt en masse ideer. Poul talte altid meget om at opfinde et produkt, som alle mennesker i verden havde behov for. Det skulle kunne produceres for en krone og sælges for mindst hundrede kroner.

Han havde også en frygtelig masse ideer til produkter. Mange af hans ideer var imidlertid ikke gangbare, og der var ikke mange umiddelbare guldæg imellem. Jeg kunne dog ikke få mig til bare direkte at nedsable hans ideer, idet jeg udmærket vidste, at det at udvikle dem i tanken, var en væsentlig del af hans liv, hans eksistens og hans drøm om det evigt saliggørende guld.

”Poul, jeg synes det er nogle exceptionelle ideer du har, men er det ikke noget helt andet, vi har brug for?”

”Hvad mener du?”

”Jeg mener – vi har brug for noget, der giver kasse lige nu og her. Vores ideer plejer at være af den type, der kræver mange års udvikling og nogle millioner kroners investering. Jeg tror ikke på, at det er den mest farbare vej, når man har brug for kasse lige nu og her. Desuden er det sjældent opfinderen, der får den store gevinst. Det plejer derimod at være den person, der har pengene.”

„Ja, det ved jeg godt, men det er nu en gang vores lod her i livet, og så kan vi vel bare satse på, at vi tjener så meget på vores ideer, at det bliver os der til sidst får pengene.”

„Ja-ja, foreløbig har vi vel ingen. Nej, jeg tror vi skal ind på en helt anden løbebane. Jeg er kommet til den overbevisning, at skal vi virkelig tjene penge, så bliver det ikke på nogen legal facon. Der er simpelthen ingen i vores samfund, med en formue på over ti mil, der er kommet til den på ærlig vis. De har enten snydt i skat, snydt uvidende investorer, eller snydt partnere, kolleger, medarbejdere eller andet godtfolk. Du kan ikke spare op af en almindelig løn og så ende med at have ti millioner på bogen.”

„Jeg er tilbøjelig til at give dig ret. Men hvad gør vi ved det? Har du nogle ideer? Jeg har hørt om et momscirkus. Man etablerer en række selskaber, og lader dem handle med hinanden. Det ene selskab sælger noget til det andet og inddrager moms, som det andet selskab kan få refunderet. Det sælgende selskab går dog konkurs, før der skal betales moms, medens det andet selskab selvfølgelig får momsen tilbage - fikst

ikke? Der er sgu' mange, der udøver den slags små finurligheder. "

„Den ide er allerede gennemskuet af told og skat. Det er flere år siden, det hul blev lukket. " „Så hørte jeg om et andet selskab, der etablerede en filial i Kina og lod det danske selskab rekvirere betalbare konsulent tjenester fra det kinesiske datterselskab. Dermed overførte de penge til datterselskabet i Kina som betaling for ydelserne. Pengene blev overført til en kinesisk bank beliggende i Kina. Ejeren af selskabet havde selvfølgelig et kreditkort til den pågældende konto og kunne i ro og mag købe alverdens forbrugsgoder med sit kreditkort fra den kinesiske bank - og det uden at det danske skattevæsen kunne gøre noget* En perfekt måde at gøre sin indkomst skattefri på. "

„Yes, men det kræver, at man har en væsentlig indkomst, og det er vel ikke lige det, vi har. Nej jeg tror, vi må ty til nogle af de mere gammeldags metoder. Jeg tror mere på røveri!"

„Hva'behager? Røveri!?! Nu er du sgu' for aparte. Mener du, at vi skal mose ind i en bank og brøle til kassedamen: 'Op med lapperne søster. Enten giver du os hele kassebeholdningen, eller også får du varmet ørerne med bly'. Hvorefter vi forlader banken og kører for fuld udblæsning ned ad boulevarden. Nej, den er sgu' for langt ude."

„Nej, jeg vil da ikke bare røve en bank. Det er for banalt og kun for paniktypen. Nej, jeg vil udnytte den viden, du og jeg sidder inde med. Jeg ved noget om møbler, og du ved noget om foto vupti - vi er da det perfekte par til at udføre det mest intelligente kup, du har hørt om."

„Erzählen bitte. Jeg har ikke meldt mig på holdet endnu, men prøv lige at åbne en smule for hanen. "

„OK- men du må love mig, at du holder det helt tæt ind til kroppen, for vil du ikke være med, må jeg prøve nogle andre. Så den dag du ser mig fræse forbi i en Ferrari, vil jeg ikke høre kommentaren 'det tror da pokker', i stedet skal du sige 'han har fortjent den'. ”

„Ja - ja, det lover jeg.”

„Godt, hør så efter. som salgschef i et firma der sælger kontormøbler og lignende, oplever jeg mange kontorlandskaber. Jeg får med andre ord et stort kendskab til, hvordan store og velhavende virksomheder indretter sig både fysisk og organisatorisk. Det giver mig selvfølgelig også en unik viden om, hvordan virksomhedernes ledelse indretter deres lokaliteter.

For at indrette direktørens kontor korrekt er det vigtigt at kende hans eller hendes arbejdsmønster. Det sker tit, at en direktør for et stort foretagende kommer hjem fra et forretningsmøde med en kontrakt på en eller anden forretningsmæssig aktivitet. I de fleste tilfælde er kontrakten en ren formalitet og har derfor ikke den store værdi. Men det sker at kontrakten indeholder forretningsmæssige vilkår, der er vigtige for virksomheden. Dette kan være specielle erstatningsmæssige spørgsmål, det kan være aftaler om hemmelig produktudvikling, og det kan være andre og mindre legale kontraktvilkår — bestikkelse for eksempel.

Det er derfor ikke sjældent, at direktøren har kontanter eller effekter af stor værdi i hans personlige pengeskab. Der kan faktisk være tale om værdier i millionklassen.”

„Kom nu lidt hurtigere frem til det, du vil fortælle. Jeg er stadig rimelig nysgerrig.”

„Jeg har i den sammenhæng kendskab til en stor dansk virksomhed, som handler med både østeuropæiske og afrikanske lande. I disse lande gælder det som regel, at den der kan betale det største beløb under bordet løber af med ordrene. De værdier handelsvirksomheden benytter sig af til bestikkelse er primært smykker, malerier og så selvfølgelig kontanter. Det sidste er dog noget mere besværligt at benytte sig af i Danmark, da de fleste transaktioner registreres.

„Hvad havde du tænkt dig, vi skulle gøre ved det? Jeg hedder jo ikke Egon Olsen, selvom du godt kunne minde om Benny!!!"

„Det ved jeg - og kald bare mig for Egon. Men prøv lige at høre her. Jeg vil garantere for, at jeg indenfor fjorten dage kan få fat i koden til pengeskabet — og det næsten uden at gøre noget som helst ulovligt. "

„Hvordan helvede vil du klare det?"

„Joh, ser du. Mit firma er ved at indrette virksomhedens kontormiljøer med nye møbler. Som du sikkert ikke ved, benytter vi os af spejle i vores nye møbeldesign. Spejle alle steder hvor der ikke er reoler. Spejle der hele tiden skal minde dig om, at det er dig, der er i centrum. Spejlene skal give dig selvværd og troen på din egen uundværlighed. Der er typisk flest spejle i lederkontorene.

Spejlene er limet fast til en tyk møbelplade, der danner bagsiden af reolmøblelementet. Bagsiden er nødt til at være af særdeles tykt materiale, idet spejlet ellers med årene vil løsne sig, og du ved jo godt, hvad et knust spejl betyder - specielt for en forretningsmand... "

Syv års ulykke - det troede min farmor også på - men hvad fanden har det med et røveri at gøre?"

„Lad mig nu blive færdig med at forklare." Jeg tror, jeg lød lidt irriteret over at blive afbrudt hele tiden, og det var nok heller ikke helt løgn.

„Har du adgang til internettet?"

„Jeps, og jeg har desuden min egen hjemmeside. "

„Godt. Du ved også nok, at det nye på nettet er, at man kan kommunikere interaktivt med hinanden både i billede og tale. Til dette benytter man sig af et WEB-kamera, hvilket er et meget lille kamera, der typisk er monteret på computerskærmen, på din Ipad eller på din mobiltelefon. En teknologi der giver mulighed for at minimere størrelsen af et kamera væsentligt - er du med? Det er samme teknik man benytter sig af i spionverdenen. "

„Vil du fortælle mig, at du vil koble et kamera på internettet eller hvad? Hvordan i hele hule helvede vil du montere et kamera på kontoret uden at alle mennesker i denne verden opdager det?"

„Du har ikke helt forstået det. ser du, jeg vil montere et sådant minikamera bagved et af spejlene i reolsystemet, således at vi kan optage alt, hvad der foregår i rummet og i hvert fald alt, hvad der foregår omkring det pengeskab, der er muret ind i væggen overfor.

Jeg vil konstruere en lidt tykkere reolbagside, der hvor spejlet er monteret. Ingen kan opdage det, og det giver os mulighed for at montere et kamera bag spejlet. Dette kamera vil gennem spejlet kunne optage det hele. Kameraet har en lille indbygget sender og denne sender vil benytte hele metalfladen i spejlet som antenne.

For at kunne modtage data, er vi nødt til at have en bil holdende udenfor virksomhedens ejendom. I denne bil vil vi have en modtagercomputer, der vil kunne modtage og lagre alle data fra kameraets sender. Vi vil over en lang periode kunne optage alt, hvad der sker i nærheden af pengeskabet. "

„Shit, er det muligt?"

„Jep. Jeg har allerede planlagt det hele, og det betyder, at jeg skal bruge tirsdag nat i næste uge til at arbejde på vores virksomheds værksted. Her vil jeg montere hele udstyret på den næsten færdige reol. Det er timet og tilrettelagt til mindste detalje."

„Så har vi koden og hvad så?"

„Hallo, er der nogen hjemme? Indholdet i pengeskabet kommer selvfølgelig ikke springende ud i armene på os. Vi skal have adgang til kontoret og fjerne indholdet. Har du et forslag til hvorledes dette lille problem løses?"

„Nej, men lad os smage på denne pragtfulde amarone og tænke over sagerne, Nu skal -jo: først have fat koden til pengeskabet, og så har vi vel tid nok til at finde ud af det andet.

I hvert fald synes jeg, det lyder pragtfuldt projekt - jeg er totalt med."

Det blev en pragtfuld aften, hvor vi excellerede ud i de mest fantastiske løsninger på udfordringerne. Da Britta kom hjem, var vi helt oppe at køre. Vi var meget berusede og fantaserede om vanvittige ting.

Britta forsøgte at komme i kontakt med os; men da det ikke lykkedes, gik hun i seng.

Det blev tirsdag og jeg skulle udføre min opgave på virksomhedens værksted. Jeg fortalt Britta, at jeg skulle evaluere kundeplaner hele aftenen, så jeg nok først kom hjem ud på natten. Hun ringede klokken nitten, for at spørge om jeg kom hjem inden midnat. Jeg tror, hun ringede for at tjekke, om jeg lå og hyggede mig på et eller andet lyssky hotel med vores nye sekretær. Selvom jeg havde lyst til det, så gjorde jeg det ikke. Specielt ikke fordi vores nye sekretærs mand var en ordentlig bøf.

Da jeg har en uddannelse som snedker bag mig, havde jeg ikke problemer med at udbygge bagvæggen på reolsystemet. Med et stemmejern fik jeg lavet den nødvendige plads til kameraet og den lille sender. Derefter blev begge dele monteret i møblet, og jeg afsluttede med at lime spejlet fast.

Jeg testede min lille installation for at kontrollere, at alt virkede efter planen. Det virkede forbløffende godt. Overførsel af data var trådløs og hvis ellers forbindelsen var i orden og afstand mellem sender og modtager ikke oversteg to hundrede meter, så fik jeg overført næsten ti megabit hvert eneste sekund.

Jeg havde købt kameraet i en mindre elektronikbutik i midtbyen. En butik der havde alt, hvad der var opfundet af elektroniske artikler. Jeg havde fortalt indehaveren, at jeg skulle bruge det til skjult kamera i forbindelse med min bedste vens fyrre års fødselsdag. Indehaveren gnækkede sig voldsomt over dette og tog sig god tid til at forklare mig, hvorledes det hele virkede.

Jeg havde også aktiveret modtagerenheden på min bærbare PC. Det ville gøre det meget nemmere at gemme modtageren i et bagagerum eller andet. Men da jeg først fandt ud af, at det krævede mindst hundrede gigabyte disk for at lagre én dags

data, besluttede jeg mig for at købe en ekstra disk til min hjemme PC og så benytte mig af denne.

Det havde desuden været nødvendigt at fylde bilens bagagerum med et større antal bilbatterier, idet PC-en krævede almindelig 220 volts strøm.

Monteringen af kontormøblerne i direktørens kontor forløb planmæssigt. Ingen så noget, ingen sagde noget, ingen følte at der var noget galt - alt gik perfekt.

Vi parkerede samme aften min bil nedenfor virksomhedens ejendom. Herfra og ned til bilen var der en afstand på cirka halvtreds meter, så det ville ikke overskride den kritiske afstand. Vi havde monteret modtagerens antenne på det sted på bilen, hvor radioantennen havde siddet. Modtagerens antenne var lidt højere, men den kunne allerhøjst blive forvekslet med en radioamatørantenne.

Vi tændte for modtageren og ventede med spænding på at modtage et signal - der skete imidlertid intet. Vi satte den automatiske søgefacilitet til at finde den nærmeste station, der sendte på frekvensen, men der kom intet fornuftigt signal - bare en masse støj. Vi forsøgte at finjustere manuelt - stadig intet resultat.

„Er du sikker på, at der er batterier i senderen?" Det var Poul, der spurgte. Jeg kiggede selvfølgelig irriteret på ham.

„Tror du jeg er en ren amatør? Jeg har købt specielle litiumbatterier for tusinde kroner til senderen. Der er batterikapacitet til adskillige måneder i den. Hvis du har flere kommentarer, så lad dem venligst være lidt intelligente. "

” Ok - hvad siger du så til denne her kommentar? Har du set den gule vogn derovre? Kunne det være teleselskabet og kunne det

være, at teleselskabets repræsentanter i området benytter sig af noget apparatur, der udsender et stærkere signal end vores sender og dermed forstyrrer forbindelsen?"

Det var korrekt. Der holdt en af de her gule VW-biler lige foran vores bil, og en montør hang oppe i en mast for at prøve at reparere et eller andet. Vi kunne se, at han var ved at pakke sammen deroppe og snart ville kravle ned. Han holdt en kommunikationsenhed i den ene hånd og var formodentlig i gang med at afslutte sit arbejde og rapportere til en eller anden.

„Hvorfor helvede bruger idioten ikke en mobiltelefon i stedet for? - Det er sgu' da for dumt."

„Det ved jeg ikke, men han har formodentlig slukket den nu, for han er på vej ned. Prøv igen. " Vi prøvede igen, og straks gik der et signal igennem. Først var det lidt uklart, men snart blev det klarere. „Autofokuseringen virker selv på så lille et apparat - det er sgu' fantastisk." Jeg kunne se, at Poul var duperet.

„Det virker kraftedeme. Inderst inde har jeg tvivlet en smule, men jeg giver mig fuldstændigt. Du har indtil videre lagt en perfekt plan."

Vi sad i bilen og fulgte transmissionen fra kontoret. Det var helt fantastisk at tænke sig, at vi kunne se alt, hvad der foregik på kontoret omkring pengeskabet. Og de personer der opholdt sig i lokalet, vidste intet om at de blev overvåget, og de ville formodentlig aldrig finde ud af det.

Det var fantastisk skræmmende. I praksis kunne vi alle nu blive overvåget i vore hjem, på arbejdet, i bilen, når vi sad og pillede næse eller når vi råbte et eller andet efter chefen bag den lukkede dør. Orwells år 1984 samfund var allerede en mulighed.

Nu var det tilsyneladende kun den politiske legalisering, der manglede.

Jeg udarbejdede en overvågningsplan. Vi optog fra syv morgen til syv aften. Herefter kørte vi bilen hen til Pouls atelier og tappede PC-en for data. Vi gennemså endvidere dagens optagelser for at tjekke, om der var interessante observationer, vi skulle bruge lidt mere tid på. Videoptagelserne blev kørt igennem med mangedobbelt hastighed. Størsteparten af optagelserne var ganske uinteressante for vores forehavende. Næste morgen satte vi bilen tilbage inden klokken syv og startede igen vores overvågning.

Jeg havde fortalt Britta, at jeg skulle på teamtræning med min virksomhed. Det var outdoortræning, så hun kunne kun komme i kontakt med mig ved at kontakte mig på min mobil. På den måde var jeg sikker på, at hun ikke ringede til firmaet og spurgte om, hvor jeg var. Poul havde fortalt nogenlunde det samme til hans kone. Dog havde han sagt, at han var på teamtræning med hans kontorfællesskab, da han var selvstændig.

Vi brugte Pouls atelier som base. Herfra kørte vi hver morgen og returnerede hver aften.

Efter tre dage begyndte det at blive sjovt. Der ankom en kurér til direktøren for handelsfirmaet. Han modtog en stor attacheskæp. Vi fik et chok, da han åbnede den. Den var fyldt med kontanter — måske endda flere millioner. Tasken blev lagt i pengeskabet. Nu havde vi muligheden for at gøre det store kup. Opgaven var bare at dechifrere koden til pengeskabet — bare vi dog kunne se, hvad det var, han tastede ind på tastaturet på infodisplayet på pengeskabet.

Men ak — nej, vi havde ikke en chance for at se, hvad han tastede ind. Idioten havde nemlig stillet sig mellem kamera og pengeskab.

Der gik yderligere tre dage. Jeg havde fortalt Britta, at jeg skulle på sælgertræning, og derfor ville der gå mindst 3 dage, inden jeg ville returnere. Hun hoppede på den, men den gik ikke meget længere.

Så skete der endelig noget. En mand i sort habit trådte ind ad døren. Han nikkede alvorligt til direktøren, der skyndsomt vendte sig rundt på stolen, rejste sig og begyndte at taste ind på pengeskabets tastatur. Han viste den velklædte herre attachetaskens indhold, hvorefter han lagde tasken tilbage i pengeskabet.

Vi afspillede hele sekvensen i slowmotion, og nu kunne vi præcist aflæse koden til pengeskabet.

Første del af vores kup var nu afsluttet, og vi skulle over til anden del. Vi besluttede os for, at det var Pouls del af projektet.

Han besøgte virksomheden og præsenterede sig som den interessante fotograf, der var meget interesseret i vores samfunds vigtigste erhvervsmæssige grundpiller. Han blev selvfølgelig inviteret indenfor, for hvilken virksomhed vil i dag gå glip af publicity?

Det var lige ved frokosttid, og de fleste af kontorerne var tomme. Poul havde direkte adgang til direktionsgangen, og han behøvede kun et minut til at åbne pengeskabet og tømme attachetasken for indhold. Han proppede alle pengene ned i den fototaske, han altid gik med over højre skulder.

Han efterlod attachetasken i pengeskabet og forlod kontoret og bygningen.

Der var ingen, der undrede sig over, at

Poul ud over fototasken havde sit fotoudstyr hængende over skuldrene.

„Det bliver nogle fantastiske billeder“, udtrykte han overfor receptionsdamen, medens han forlod virksomheden.

Vi mødtes en time efter i Pouls atelier. Det havde næsten været for nemt. Vi havde aftalt, at vi skulle gemme alle pengene og først begynde at bruge af dem i det nye år - der var heldigvis kun nogle få dage tilbage af det gamle år.

„Der er kraftedeme knap en million amerikanske dollars i sedler!“ Vi var begge lettere rystede. Det var mere end, vi havde håbet på. „Vi må sætte dem i banken. Så er vi sikre på, at vi ikke mister dem igen. “

„Er du fuldstændig gal? Vi skal sgu' da ikke sætte dem i banken. Er du ikke klar over, at skattevæsenet har kendskab til alle transaktioner, der har noget med danske banker at gøre. Hvad nu hvis der lige pludselig står næsten en million på min konto, hvor der sidste år stod minus mange hundrede tusinde?

Nej, jeg har en anden idé. Hvad med at sende pengene til vores sommerhus i Nordjylland? Jeg har oprettet en postboks adresse. Alt hvad der sendes til sommerhuset, ligger på posthuset, indtil jeg kommer og henter det - tjekket ikke?”

Poul kiggede på mig. Så lyste han op i et smil: „Du har sgu' tænkt på det hele. For øvrigt, hvad med kameraet og hele vores installation? Vi kan vel bruge modtageren i andre sammen-

„Du har fuldstændig ret. Jeg har dog ladet bilen stå. Jeg er sgu' ret nysgerrig efter at se, hvorledes direktøren ser ud i ansigtet,

når han åbner sit pengeskab og attachetasken. Jeg henter bilen i morgen aften. "

„Fedt, så lad os mødes i atelieret og nyde de sidste optagelser fra gerningsstedet. Jeg tager en flaske et eller andet med. Det her skal sgu' fejres. "

Det var en fed fornemmelse at gå i seng og vide, at man var stinkende rig. Og det endda ikke på bekostning af andre normale mennesker, men på bekostning af nogle, der lå inde med en helvedes masse penge, der ikke var kendte i skattevæsenets arkiver.

Den næste dag på arbejdet havde jeg en god fornemmelse, og jeg glædede mig til at skulle være sammen med Poul om aftenen og nyde optagelserne fra kontoret.

Over middag var der rimeligt stille på kontoret, så jeg fik tid til at ringe rundt for at bestille en ferie til udlandet for Britta og mig. „Uganda, jeg vil gerne spørge om I har rejser til Uganda." Det havde de selvfølgelig til en rimelig pris. Jeg bestilte en tur for to i april. Hele to uger i selskab med elefanter, løver og leoparder i verdens smukkeste land.

Jeg havde lige lagt røret, da min sekretær kom ind på mit kontor.

„Der er to herrer, der gerne vil tale med dig. "

„Så send dem ind, jeg er lige i humør til gæster."

„Dav, mit navn er Frederiksen, og dette er Jørgensen. Vi kommer fra kriminalpolitiet. "

Mit hjerte stoppede på det nærmeste. Jeg ved ikke, om de kunne se noget på mig, men jeg kunne mærke det i en ekstrem grad. Jeg fik dog fremmumlet:

„Nå, hvad kan jeg gøre for jer?"

„Vi skal bare have dig til at bekræfte, at du er ejer af bil nr. TJ37564."

Puha, jeg slappede af. Det var bare noget med min bil.

„Jo, det er korrekt, det er en Ford Focus, og jeg er meget glad for den." Jeg forsøgte at lyde lidt frisk. De observerede det tilsyneladende ikke.

„Du har holdt i flere dage på det samme sted, hvor der er standsning tilladt, men parkering er ikke tilladt ud over to timer. Kender du ikke reglerne for parkering?" Jeg havde sgu' ikke lige tænkt over det, men det skulle ikke undre mig. Jeg havde glemt alt om parkeringsreglerne i den danske færdselslov, efter at jeg havde fået kørekort for over tyve år siden.

„Parkeringsvagten har taget dig ved hjælp af kridtstregsmetoden. Det betyder, at han har sat en kridtstreg på bilens dæk og på fortovet. Herefter er han vendt tilbage efter to timer. Bilen havde ikke flyttet sig en millimeter. Erkender du den ulovlige parkering?"

Hold kæft, hvor var de fladpandede de to betjente. Her sad de overfor en forhærdet røver, og så talte de om kridtstregsmetoden.

„Øh, ja det er jeg vel nødt til." Jeg tror, jeg lød lidt for lettet over situationen, så jeg fulgte op med en kommentar.

„Men, det er kraftedeme også svært at finde en parkeringsplads her inde i midtbyen. "

„Ja, det er korrekt. Nu vi snakker om det. Vi undrede os egentlig over, at du parkerede bilen så langt væk fra din arbejdsplads. Har du nogen speciel grund til at parkere der?"

Shit, hvad skulle jeg sige.

„Jeg skulle købe noget til min kone, og så tænkte jeg, at jeg lige så godt kunne gå til mit kontor." Den var sgu' søgt, men jeg var jo nødt til at finde på et eller andet.

„Vi har tænkt på, om det var din computer, der stod inde i bilen?"

„Hvad mener I?" Jeg begyndte igen at blive lidt bekymret.

„Da vagten kom tilbage til din bil, var en tyv i gang med at bryde ind i bilen, idet der tilsyneladende var placeret en computer på bagsædet. Det undrede os lidt, at en bilejer kunne være så ubetænksom at efterlade sin computer på bagsædet af sin bil tændt. Vi har før set det med mobiltelefoner. Masser af personer glemmer at fjerne dem fra holderne, når de forlader bilen. Det koster som regel en siderude, og det er så det.", Stjal han min computer?" Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige.

„Nej, for tyven flygtede fra stedet, da vagten kom. Men vagten tilkaldte alligevel os, fordi han syntes, det var lidt underligt at efterlade en bil ulovligt parkeret med en tændt computer. Vi har derfor tjekket bilen og computeren, og vi måtte tilstå, at vi blev noget overraskede over indholdet af computeren.

„Ja, jeg arbejder jo en del med filmoptagelser, og det var vel det, I fandt?" Hold da kæft, hvor var den langt ude. Jeg svedte virkelig meget lige nu.

„Ja, det kunne vi se. Vi fandt også optagelsesstedet og talte med indehaveren af virksomheden. Han vidste tilsyneladende intet

om, at han var blevet bestjålet. Men da vi viste ham billederne, så måtte han tilstå, at han var blevet bestjålet for nogle penge. Vi er overbeviste om, at det handler om mange penge, men han talte om en tyve tredive tusinde. Er det det beløb, I fjernede fra pengeskabet?"

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle svare, men jeg kunne godt se, at jeg havde et problem.

„Ja, vi troede, der var langt flere penge i skabet, men det var der altså ikke. Vi fik en lang næse".

„Det jo kedeligt, når man gør sig kriminel for så lidt penge. Vi er nødt til at anholde dig for indbrud og røveri. Du har ret til en advokat og til ikke at udtale dig....“

Vi fik halvdet års fængsel for vores røveri. Direktøren fik tre måneders ubetinget fængsel for omgang med sorte penge.

Når vi kommer ud, skal vi hente vores gevinst på posthuset i Nordjylland. Jeg tror, vi skal være meget forsigtige den dag, vi slipper ud. Der er sikkert en eller anden, der venter på os uden for døren og forventer, at vi afleverer en million i gode amerikanske dollars.

Det havde vi nu ikke tænkt os.